

НАСРІД

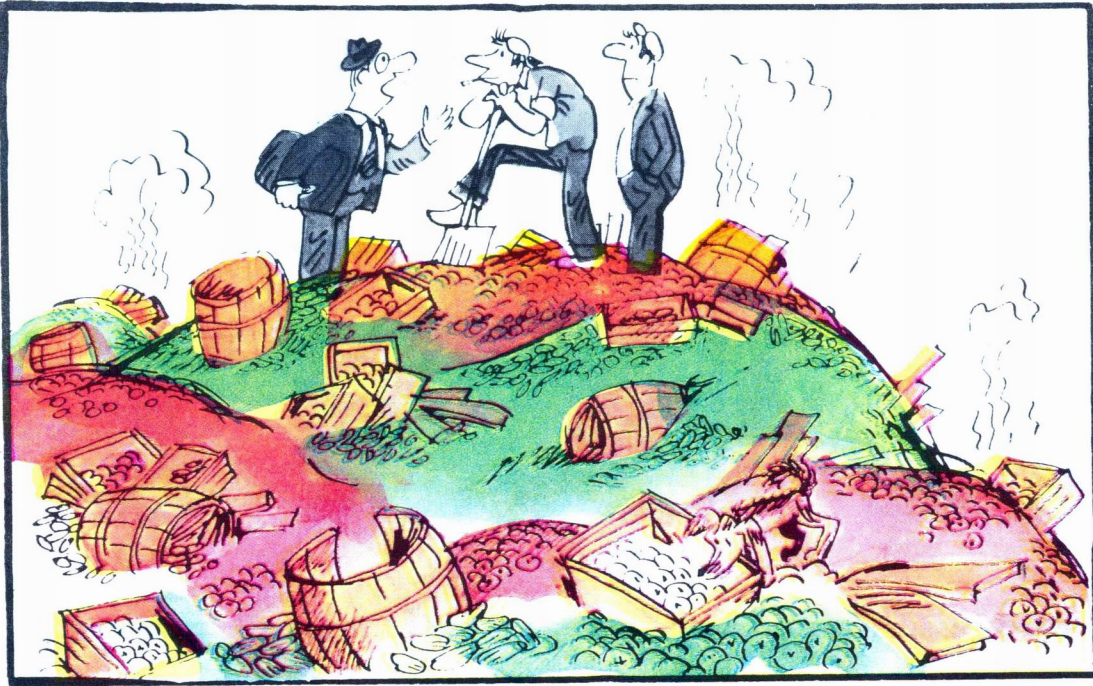

Мал. К. ЗАРУБИ

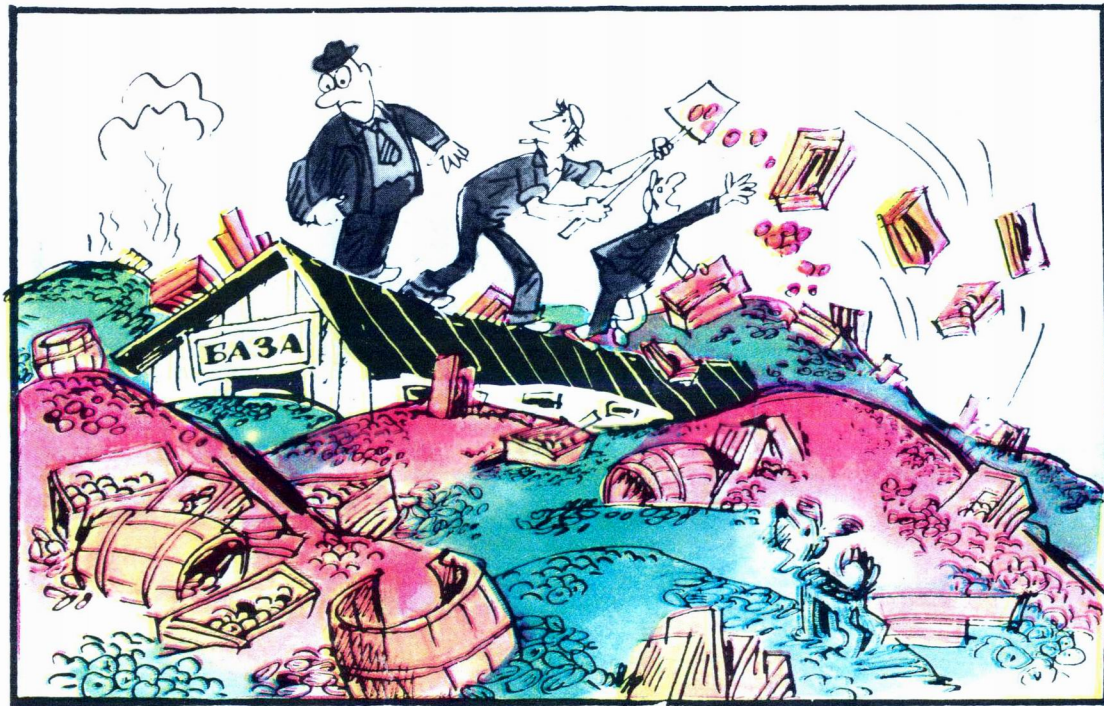

ПОРТРЕТ КОМБІНАТОРА

— А де ж плодоовочева база?

— А ось вона.

Кому не відома банальна сценка: стоїть карапуз, цупко вчепившись руками в кермо новенького триколісного велосипеда, а другий просить:

— Да-ай покататися!

Малюк сопе, зосереджено смочає палець і на решті швидко запитує:

— А со даси?

— Зуйку дам!

Так відбувається перший у житті матеріальний обмін: одному — транспортний засіб у тимчасове користування, другому — «зуйка», тобто жувальна гумка.

З роками, як правило, це минає. Ви ростете, мужнієте, і вам уже соромно щось вимагати в обмін на якусь дрібницю. Ви абсолютно безкорисливо даєте товаришеві списати зі свого зошита, хоробро берете на себе його провину і витрачаєте з ним на морозиво дану вам для купівлі портфеля п'ятірку.

І тільки в деякої, дуже, я б сказав, незначної частини ваших однокашників на все життя зберігається оте наївно-егоїстичне «а со даси?» Такий собі куркулук, який кроку не ступить без власної вигоди, трапляється, може, один на весь клас, інколи на всю школу, але часом трапляється. Він виростає, йде на завод або в інститут і завжди готовий прийти вам на виручку, якщо ви наперед пообіцяєте йому щось навзаєм. В інакшому разі до нього й не потикайтеся. Зайдете ви, скажімо, до такого сусіда позичити молоток на хвилинку — він буде м'ятися, тертися, аж поки не поцікавиться, чи не дасте ви йому зо два десятки цвяків. Попросите допомогти навісити вхідні двері — він тут же вицганить абсолютно непотрібні йому старі калоші, які він помітив у вашому коридорі. Що-небудь, аби не даром.

Нерідко відносини «ти мені — я тобі» переносяться і у виробничу сферу. І ось уже чуємо в коридорі столичного ЖЕКу солідну ділову розмову:

— Василю Порфировичу, — поштиво торкає за рукав червоноликого Іллю Муромця сухенька інтелігентна бабуса. — Може б, знайшли час, заскочили, га? Ну, тече ж у ванній — спасу нема. Сусіди лаються...

— М-м... О-ха-ха! — могутньо позіхає Ілля Муромець, шкребучи п'ятірнею дрімучі розхристані груди. — Сто грам, бабуню, і пончик.

— Який пончик? — розгублюється старенька.

— Та ти що, бабцю, вчора з Місяця впала? — вибалушує на неї по-дитячому чисті очі Ілля Муромець і чітко формулює: — Пляшку кріплярку і загризон. Давай мотай на цирлах, поки магазин працює. А я тим часом по ключі сходжу.

Уточнюємо: вищепомінований Василь Порфирович — штатний слюсар у ЖЕКу. І полагодити вентиль у ванній — його святий службовий обов'язок. Без будь-яких грамів і пончиків.

На одному автотранспортному підприємстві відомий «пончик» конспіративно йменувався

ІРОНІЗМИ

- Навіть виголошуючи внутрішні монологи, прагнуть аплодисментів.
- Дурня і в шапці-невидимці видно.

Михайло СТОЛІН

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЧИ ЗДІЙСНИТЬСЯ МРІЯ?

Працівники групи науково-технічної інформації хмельницького філіалу інституту «Укрсільгосптехпроект» уже давно мріють сфотографуватися на згадку з начальником ремонтного цеху київського заводу «Ремточмеханіка» Г. С. Блиновим. Але не можуть цього зробити, оскільки згаданий цех ніяк не спроможеться полагодити науковцям фотоапарат «Київ-6С», зданий на завод у березні 1979 року (накладна № 373).

Чи збудеться мрія хмельничан, поки що не відомо.

ВОЛОДАРСЬК-ВОЛИНСЬКИЙ ЖИТОМИРСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). Дирекція місцевого крохмального заводу вирішила створити річку з киселевими берегами. Для цього в Іршу було спущено неочищені стічні води підприємства. І хоча спроба ви-

явилася невдалою — в річці загинуло багато риби, а береги киселевими не стали, — дирекція не відмовилася від свого оригінального задуму і найближчим часом готується повторити експеримент.

НЕВДАЛА СПРОБА

СПРОСТУВАННЯ ТАП

ВОЛИНСЬКА область. Як стало відомо з неперевіраних джерел, директорів Горохівського побутокмбінату Аркадієві Пилиповичу Зарицькому з 1975 року шиють і ніяк не можуть пошити кожуха і безрукавки з десяти овечих шкур, які він здав до шубного цеху свого комбінату.

ТАП уповноважений заявити, що ця чутка абсолютно не відповідає дійсності. Усі замовлення свого ди-

ректора на комбінаті виконують якісно і в строк. Історія ж з десятима шкурами трапилася не з тов. Зарицьким, а з житечкою м. Луцька І. С. Галайчук. Ось уже шість років добивається вона, щоб їй або виконали замовлення, або повернули гроші за шкури, проте їй не роблять ні того, ні іншого.

Отже, підстав хвилюватися за самопочуття директора немає!

ПОНЧИК ЗВЕРХУ

«змазкою». «Не підмажеш — не поїдеш», — не весело жартували водії. «Підмазувати», як ви, певно, здогадалися, доводилося механіка, щоб він забезпечив автобус усім необхідним для безаварійної їзди.

Ви хочете прикладів солідніших? Будь ласка. Ось вам, як кажуть у багатосерійних фільмах, інформація для роздумів.

Одному чернігівському ремонтно-будівельному управлінню для виконання плану було потрібно 100 кубометрів пиломатеріалу. А Шосткинська меблева фабрика, що на Сумщині, цей матеріал мала. Більше того, мала вона також і рознарядку на відпуск його вищезначеному управлінню. Але дирекція фабрики почала всіляко м'ятися і тертися — мовляв, бракує вагонів, немає у що вантажити... Тоді керівництво РБУ добивається у вищій інстанції дозволу забрати матеріал самовивозом. Пригнали три великовагові автомобілі — давайте, мовляв, відпускайте, що нам належить. А заступник директора фабрики т. Куліш хитро дивиться на чернігівців і каже: «Дозвіл то дозволом, а от

як ви не дасте нам цегли або бензину, то не бачити вам пиломатеріалу, як власних вух. Ясно?» Чернігівцям стало ясно. І повезли вони у трьох потужних грузовиках назад за 250 кілометрів свіже поліське повітря.

Другий випадок. Вирішив закупити Маловисторопський технікум, що на тій же Сумщині, сміттепровід УМ-1. Написала дирекція технікуму офіційного листа на Одеський ремонтно-механічний завод, котрий ті сміттепроводи виготовляє, гарантувала оплату і пояснила одеситам терміновість замовлення: «Введення в дію п'ятиповерхового гуртожитку в другому кварталі 1980 року стримується через відсутність сміттепроводу...» На вас, мовляв, уся надія.

— Ага! — сказав директор заводу Е. А. Горін. — На нас? Гуртожиток вам, кажете здавати приспічило? Ну-ну.

І надіслав у технікум послання такого змісту: «Повідомляємо, що завод може відпустити з наявності установки сміттевидалення УМ-1 при поставці Вами таких матеріалів:

1. Папір креслярський — 50 рулонів;
2. Калька — 50 рулонів;
3. Фанера Б4:10 — 5м³.

Прислухайся, читачу! Чи не війнуло на тебе від цих слів ласкавим подихом напівазбудженого дитинства? Чи не вчувається тобі у цьому — цілком дорослому — документі оте безпосередньо-невинне «а со даси?» Тільки звучить воно тепер, погодься, вже зовсім не так невинно.

Дивуємося тільки, чому це товариш Горін так сильно продешевив у даному випадку. Очевидно, він просто не звернув уваги, що Маловисторопський сільгосптехнікум — це не якийсь там ординарний учбовий заклад, у якому, окрім паперу й кальки, нічим не розживешся, а — справжній радгосп, з тисячами гектарів оранки, потужними фермами, лісами і пасовиськами, ставками й теплицями, а також, по секрету скажемо, — розкішним фруктовим садом! Га? Що було б ото не поставити перед аграріями ультиматум: ми вам — сміттепровід, а ви нам — з півсотні корівок високопродуктивної лебединської породи або сотню-другу двомісячних поросятко? Беремо також леггорнами або, в крайньому випадку, яблукими зимових сортів... Ні-ні, одесити тут дали явну промашку.

— Дозвольте-дозвольте! — чую розгнівані голоси шосткинських і одеських «промисловиків». — Та як ви можете? Що це за дивні паралелі? Ви що ж це, ставите нас на одну дошку з якимись користюльцями, любителями особистої вигоди? Хіба ми про себе дбаємо? Ми ж для своїх підприємств стареємось! Для державних, себто, підприємств! Різницю вловлюєте?

От-от. Для державних. А нашому державному устроєві, як відомо, глибоко чужі вузьковідомчі, гендлярські відносини. І принцип «а со даси?» — не для нього.

В. БОЙКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У листі до редакції робітники Бориславського фарфорового заводу (Львівська область) гостро критикували свого директора М. Я. Ільєнка. На прохання «Перця» лист перевірів виконавчий комітет Бориславської міської Ради народних депутатів. Як повідомила голова виконкому А. П. Хомишина, факти, наведені робітниками, підтвердились. Директор заводу порушував фінансову дисципліну і трудове законодавство, припускав серйозні недоліки у стилі та методах керівництва, грубо ставився до підлеглих, та ще й з'являвся на роботу у нетверезому стані.

Питання про таку от «діяльність» Ільєнка розглянуло бюро міськкому партії. Рішенням бюро його звільнено з посади.

ВЕРБЛЮД ТА СОБАКА

Байка-жарт

— Чого плачеш? — запитав Собака Верблюда.

— Звільнили, — ковтаючи сльози, відповів той.

— За що? Адже ти так добре тягнув роботу!

— Тягнув... А тепер Віслюка на моє місце поставили, — ще більше роззурмався Верблюд.

— Невже Віслюк більше від тебе бере на спину? — закликав здивування Собака.

— Більше-то не більше, але ж у нього диплом!..

Задумався тоді Собака: «Стережу склади я нібито й непогано. Гавкаю дай боже, та й з нюхом нормально — чую злодіїв за версту... Але чого в житті не буває? Приведуть сюди якесь Цуценя з дипломом — гляди, й мене звільнять!»

І побіг другого дня Собака до інституту на підготовчі курси влаштуватися.

Володимир ЧЕРЕДНИЧЕНКО,
студент Дніпропетровського державного університету.

КІНОЛЮБ

За приклад ставлять Лукича:
— Частенько у кіно буває,
Дарма, що п'ятеро вчучат!..
Лиш про одне ніхто не знає:
Не фільми ходить він дивиться,—
Йому там спокійніше спиться.

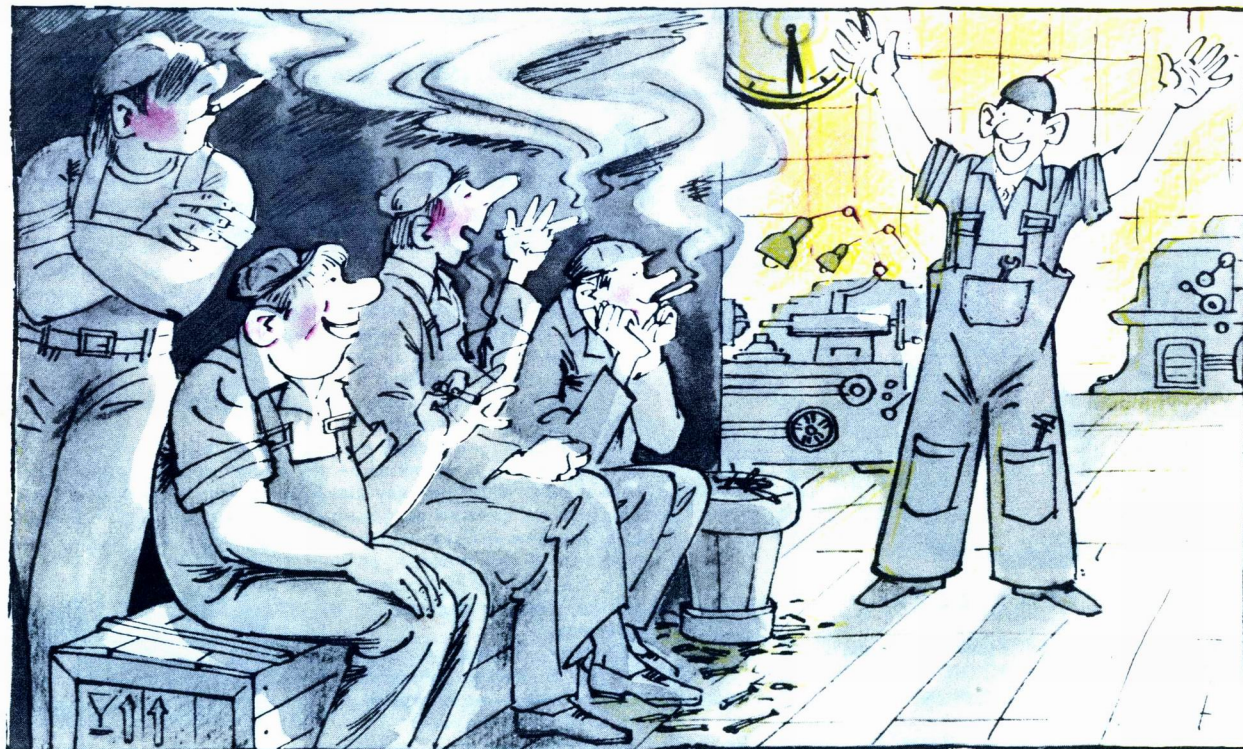
ДАРМОІД

Йому вже більше двадцяти,
А в школі так і не довчився.
Із класу в клас тягнув «хвости»,
Зате вже вдруге оженився.
Які манери! Що за тон!
По іноземному гугнявить:
— Хелло!
— Зер гут!
— О'кей!
— Пардон...
А заробить на хліб —

не тямить.

Олесь ТЕРЕЩЕНКО.

м. Кривий Ріг.

— Кінчай, хлопці, перекур! Робочий день уже закінчився.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ІСКРИ З ОЧЕЙ

...вилітають у громадян села Вербка Чечельницького району на Вінниччині, котрі виходять увечері на затемнені вулиці і неодмінно стукаються лобами в електричні стовпи, на яких мали б горіти ліхтарі. І так протягом десяти років.

КАМІНЬ СПОТИКАННЯ

...у вигляді довгезелісної залізобетонної споруди з'явився прямо посеред широкої асфальтової дороги в м. Пирятині за ініціативою заступника голови райвиконкому т. Дворника. Обходять, об'їжджають той загадковий мур пирятинці. Всі, окрім т. Дворника, згодні, що то — пам'ятник голово-тапству. Всі згодні, а толку ніякого.

ПОМИЛКА АМУРА

Стівши в сквері модну Лору, —
Закохався враз Андрій.
Сів на лаву з нею поруч,
Простягнув цигарку їй.
Думав скаже:
— Ми — не курим!..
Ні! Повтору не чека.
Стисла гільзу манікюром,
Вимагає сірника...

З-за куща уже Амур
Був стрілу послать готовий..
Бачить: виклик — помилковий:
Не любов тут — перекур..
Володимир ЧУБЕНКО.

Про що мріє директор цукрозаводу, коли буксує автотранспорт.

ГУМОРЕСКА

Куди люди біжать? Куди поспішають? Чого їм ніколи? Не розумію.
Я, наприклад, не поспішаю ніколи — ні на роботі, ні вдома.
План? Зробимо. В кінці місяця. Встигнемо... Час ще є.

Дружина просить дров нарубати? Нарубаю! Аякже... Завтра. Або позавтраму. Не горить!
До речі, зайшов якимось до моєї хати пожежний, обдивився навкруги і прискіпався:
— Давно, — каже, — сажа у вас не трушена. Негайно треба потрусити!
Що не трушена давно — сам знаю, а от щоб трусити, та ще й негайно — не знаю, не знаю... Знаю лише, що будь-яку негайну справу можна відкласти на скільки завгодно, хоч на кінець віку. Щоб перестала бути негайною. Або й узагалі перестала... Я так завжди роблю. І нічого. Ще нікому від того не погіршало.
Отже, сажу я відклав на наступний квартал. З принципу.
Дружина, правда, іноді допікала:
— Ти б димар почистив! Чув, що пожежник казав? Та покинь ти газету!..
А я їй спокійненько:
— Дійде черга — почистимо... Ніде не дінеться...

А в самого на душі неспокійно: а що як і справді займеться ота сажа?
Ночами почали снитися пожежі.
Щодня, йдучи з роботи, я здаля відшукував очима дах власної хати; ще не горить, бува? Ні. От і добре.
У наступному кварталі я заглянув у димар, переконався, що дим ще проходить, і відклав справу на кінець місяця. Вирішив твердо: зроблю, що б там не стало!
Від такого рішення на душі відлягло. Перестали снитися кошмари. А незабаром я й зовсім заспокоївся.
Коли це одного разу повертаюся з роботи, глянув за звичкою на власний дах, а він горить. Ясним полум'ям. І люди біжать у тому напрямку. Ясно, куди поспішають. Я — за ними.
— Давно, — питаю, — горить?
— Та вже догоряє..
Еге! Діло серйозне!
Я наддав ходу.
Біжу і думаю: «Чого я, власне, біжу? Куди поспішаю? Сажу трусити? Так уже не треба... А хата, поки добіжу, все одно догорить».
Подумав так і пішов звичайним кроком.
Згарище — нікуди не дінеться: встигну!

Віталій КОВАЛЬ.

НЕСЛУХ- НЯНИЙ дідусь Гнат

Добрий день, шановний дядю Гнате!
Вас турбують з дитсадка малята.
Пишуть вам Оксанки, Петі, Вані;
Хочемо задати одне питання,
Бо в селі чутки непевні ходять:
Що ото за дім красивий зводять?..

Як пригадують читачі, саме цими рядками в «Перці» № 17 за минулий рік починався фейлетон «Подарунок дяді Гната» — про голову колгоспу імені Ульянова (Старосинявський район на Хмельниччині) Гната Андріановича Куця. Далі дітлахи казали, що вони не вірять ніяким чуткам, щоб такий добрий і чуйний дядя голова, живучи в гарній колгоспній хаті, маючи, до того ж, у сусідньому селі Олексіївці власний будинок, удоволюючи жінкою, мовляв, хочуть зайняти оті двоповерхові хороми. Адже в них, у малюків, дитячий садок протікає, тож, безперечно, дядя Гнат подарує їм особняк, який, між іншим, буде утворювати на колгоспні кошти.

Незважаючи на це, Гнат Андріанович швидкими темпами закінчив будівництво особняка й благополучно перебрався туди з дружиною.

Відповідь «Перець» отримав рішучу й принципову. І не одну — аж дві: першу — за підписом заступника голови Хмельницького облвиконкому В. В. Крикливого і другу — за підписом заступника голови того ж виконкому Ю. Г. Полевничого. У відповідях, зокрема, говорилося, що «діяння» т. Куця обговорювалися на партзборах у колгоспі, потім — на засіданні бюро Старосинявського райкому і що «бюро райкому Компартії України оголосило голові колгоспу ім. Ульянова, члену КПРС тов. Куцю Г. А. сувору догану з занесенням до облікової картки і зобов'язало його до 30 квітня 1980 року звільнити зайнятий житловий будинок».

Що ж, до тридцятого то й до тридцятого, подумали ми. Головне — правда, як кажуть, восторжествувала.

Через місяць після тридцятого квітня перевірили. І що б ви думали? Живе голова у двоповерховому особняку і не думає нікуди перебиратися. Хоча, нагадаю, стоїть його хата пустою в селі Олексіївці — гарна, прибранна, з господарськими будовами, садом і т. д. й т. п. Рік уже мешкає т. Куць в особняку, а будинок для спеціалістів, що його починали будувати водночас, як був у ембріонально-початковому стані, майже в такому ж і лишився.

Перевірили ще через місяць, у червні, — не вибрався.

Перевірили в липні — ніяких змін. Отож і виникає питання: для чого два заступники голови облвиконкому на повному серйозі інформували «Перець» про «вжиті заходи»?

Невже тільки для відписки?

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

— Ось виконаємо річний план, а тоді й заходь.

Хроніка новин

ІЗ ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

Уривки зі своїх нових творів читав учора поет Бузенко. Напередодні під час сварки дружина порвала його рукописи.

САМОВІДДАНІСТЬ

З повною віддачею працює продавець Хижняк. Усі зароблені гроші він віддає дружині.

ПОДАРУНОК

Відмінний подарунок зробив дружині П. Музичук. Він встановив телевізор на кухні. Відтепер дружині не треба буде носити йому обіди у вітальню під час трансляції футбольних і хокейних матчів.

СЕРЦЕ — НЕ КАМІНЬ

Кохання з першого погляду — найміцніше, тому що воно перше. З другого погляду починається друге кохання, з третього — третє і т. д.
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Агротехніка. у колгоспному городі — бузина, а в Києві на базарі — дядько.

● Девіз працівників універсаму: «Вище культуру самообслуговування!»

● Золота середина — це місце, де немає ні критики зверху, ні критики знизу.

● П'яте колесо до воза? Так це ж запчастина!

● «Час працює на мене!» — сказав любитель тяганини.

● Асортимент: хорошого потрош-ку, а браку — скільки хочеш.

● Знав собі ціну — йому пришили ярлик.

Олег СЕІН.

● Славолюб вмер одразу, як дізнався, що на його могилі напишуть возвеличувальну епітафію.

● Кажуть, що найдорожчі від усього діти, а у вагон подають спочатку валізи.

● Дехто думає, що кристаль — це тільки чарки.

Василь СТРУТИНСЬКИЙ.
м. Чернівці.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

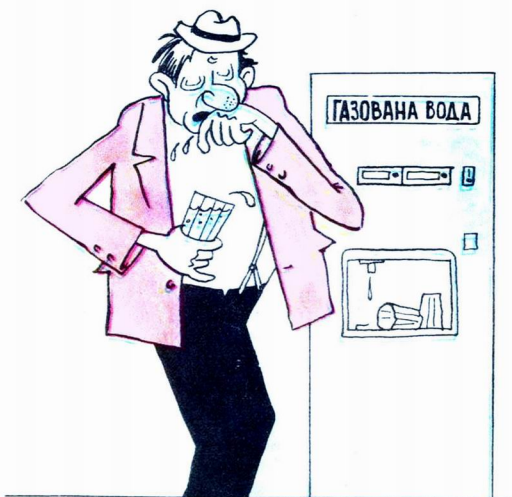
Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

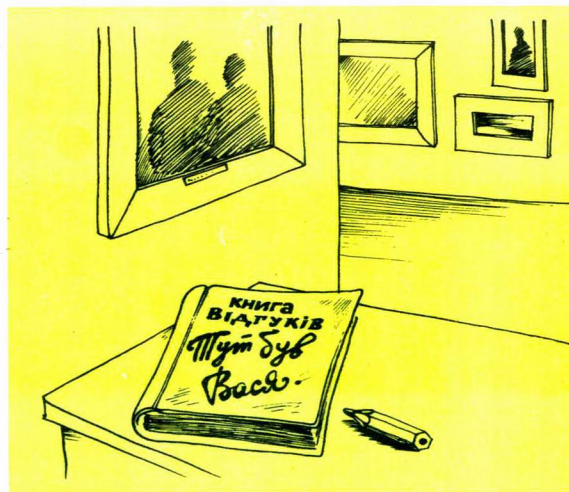
— Вибач, люба, я думав, ти вже не прийдеш.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Вода якась розбавлена.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ех, доведеться знову купувати лотерейні білети.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

ЩОБ НЕ НАЛАМАТИ

Таке чудо, як дерева, не входить у реєстр семи чудес світу. Але впевнений, що воно — одне з найдивовижніших і з найчудесніших. Не будь його на матінці-землиці, навряд чи були б оті сім античних і безліч чудес сьогоденних. Не було б, мабуть, і такого суперчуда, як людина. І як не гірко, але трапляється, що оте суперчудо, у кращому випадку, озброївшись сокирою, бездумно нищить дерева. У кращому випадку, бо в гіршому воно має на озброєнні потужні бульдозери, крани. Словом, усі засоби механізації.

У селі Лемеші Козелецького району на Чернігівщині був парк. Років двадцять тому його посадили учні. І коли садили, кожен знав, що робить добру справу. Кожному хотілося, щоб його дерево прийнялося і виросло. І хоч це були не рідкісні червоні буки чи цінні зразки кедра, а звичайні невинуваті осокори, для школярів вони мали неабияку цінність. І тоді, коли були тільки посаджені, і тоді, коли спиналися вгору. Та й тоді навіть, коли школярі вже перестали бути школярами, а осокоренята стали «дорослими» осокорами. Бо, як доведено наукою, цінність дерева не тільки у його твердості і далеко не в його твердості. Нагадувати, що дерево — продуцент кисню і регулятор клімату — нема потреби. Ці прописні істини знані людині майже з колиски.

Але дивує, що деякі люди чим далі відходять від колиски, тим жорстокіше ставляться до дерев.

Звичайно, з часом відбувається переоцінка цінностей. Час оновлює, удосконалює, перебудовує. Ніхто не проти того, що сади й парки треба ремонтувати. Що дороги треба розширювати, села й міста впорядковувати. Треба. І треба при цьому мати світлу голову, чуйне серце. Саме там, де ламається старе. Щоб не наламати.

Голова Лемешівської сільської Ради М. О. Заєць наламала. Розпорядилася: парк вирізати. Не порадила ні з членами виконкому, ні з партійним комітетом колгоспу. За це партком оголосив їй догану. Але ж догана дерев не воскресила. Саджанці, повиткані біля обліселих пнів, ще довго не зможуть замінити зрізаних дерев. А яка була потреба вирізати Лемешівський парк? Та, що «осокори — дерево сорне. Хотілося замінити його іншим».

Вибори до місцевих Рад у нас відбуваються через кожні два з половиною роки. Уявімо, що кожні два з половиною роки в Лемешах буде мінятися голова сільради. І в кожного будуть свої смаки. Бо ж здавна кажуть: одному подобається піп, другому — попадя, третьому — попова дочка. І кожен буде різати одне, а садити інше. Кропива не встигне вирости.

При сьогоdnшній техніці можна за місяць спорудити велетенський будинок, можна за кілька днів злітати в космос і повернутися звідти. Але навіть при сьогоdnшньому розвитку науки й техніки дерево треба рости роками. Тому, перш ніж братися за сокиру, треба думати, і думати добре.

Є. ДУДАР,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Чернігівська область.

Завдяки нинішнім всеохоплюючим засобам масової інформації люди досить оперативно оповідаються про всілякі катастрофи, що відбуваються у найвіддаленіших куточках земної кулі. Виверження вулкана, землетрус, циклон, повінь, навіть аварія літака чи поїзда — про все ми дізнаємося з газет, радіо, телевізійних передач.

І все ж жителі європейської рівнини, як правило, лягають спати спокійно, бо звикли до того, що цю благословенну місцевість всілякі катастрофи, слава богу, обминають.

А ось від аварій, на жаль, не гарантовані й

Ці та інші аварії не мають нічого спільного з катастрофами, що відбуваються у земній корі. Вони — прямий наслідок діяльності (а краще сказати, бездіяльності!) кори головного мозку тих, хто керував будівництвом. У даному разі тов. Ницак доручив виконання робіт В. Т. Єрмакову. А той, зігнорувавши найелементарніші закони фізики (про дію земного тяжіння, тиску тощо), не потурбувався про трамбування, ущільнення ґрунту, про закладку фундаментів під внутрішні стіни, а зіпсував усе будь-як. З надією, що «все якось обійдеться».

ЗАПЛАНОВАНА АВАРІЯ

ми. Особливо, коли вони — не випадковість, а кимось передбачаються і навіть плануються заздалегідь. Про одну з них надійшло тривожне повідомлення із Золотоноші Черкаської області. Тут дуже невпевнено почувають себе працівники міжшкільного учбово-виробничого комбінату трудового навчання і професійної орієнтації молоді. Та й самі учні, які відвідують комбінат, сповнені страху, доки перебувають у його стінах.

Справа в тому, що цей комбінат знаходиться у приміщенні середньої школи № 3. А її зовсім недавно, лише 1 вересня 1978 року, здали в експлуатацію Золотоніська міжколгоспна будівельна організація, яку очолює товариш Ницак. Здала з багатьма такими «сюрпризами», котрі не так дивують, як до холоду в жилах лякають. І дирекцію комбінату, і учнів, і тих, хто порастає в приміщенні.

Страх той не безпідставний! Уявіть картину, коли на ваших очах внутрішня стіна раптом відривається од стелі і з гуркотом летить донизу!

Не менший жах породжує і раптовий провал підлоги. Разом з усім: з бетонними плитами, настилом, партами, шафами, з учнями й викладачем. Зареєстровані провали навіть туалетів.

А обходиться це безголов'я дуже дорого: півтора мільйона карбованців будівництва, 850 крб. ремонт підлоги відразу ж після будівництва, а тепер ще тисячі на капітальний ремонт.

Після відвідин школи (а там уже побувала не одна авторитетна комісія!) виникає просте й логічне запитання: чи ризикнув би Ницак, чи відважився б Єрмаков на такі безграмотні будівельні витівки, споруджуючи власний дім? Звичайно, ні. Бо, по-перше, за всі прорахунки довелося би платити з власної кишені. А по-друге, обом їм у такому будинкові спокійно б не спалося.

Можливо, цей фейлетон і не з'явився б, коли б відповідальні за будівництво середньої школи № 3 товариші Ницак і Єрмаков хоч визнали свої тяжкі гріхи і адарилися «замолювати» їх невідкладним ремонтом приміщення. А то ж іще й стали в позу невинних, категорично відмовляючись ліквідувати наслідки власного бракоробства.

А даремно, шановні товариші! Бо при такій діяльності дуже близько не тільки до аварії на об'єкті, а й до вашої службової катастрофи.

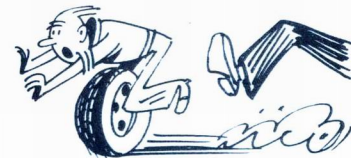
І. СОЧИВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— «За недоліки в роботі та всілякі зловживання у нас уже зняли з роботи кількох відповідальних працівників, а справи на краще не змінюються. Як і раніше порушується фінансово-господарська діяльність, окремі працівники зловживають службовим становищем», — так писали у своєму листі до редакції робітники Чернігівського автопідприємства № 24021. З цим листом «Перець» звернувся до Міністерства автомобільного транспорту УРСР.

Як повідомив редакцію заступник міністра В. М. Рева, факти, вказані в листі, дійсно мали місце. За допущені недоліки й порушення до суворої дисциплінарної відповідальності притягнуто колишніх начальника автопідприємства Тураша А. С. і головного інженера Нечистикова В. І., начальника гаража Головенка В. В. та керівників колон Романченка А. Б., Борщенка Л. А. і Берендєєва Є. М. Головного ж бухгалтера автопідприємства Воробейчика А. Н. з посади звільнено, а начальнику автопідприємства Коломійцю І. Я. оголошено сувору догану. Притягнуто також до дисциплінарної і матеріальної відповідальності начальників планового відділу Майстренка Л. М., служби експлуатації Борсука А. В., технічного відділу Захарова Б. І. та інших.

В автопідприємстві розроблено конкретні заходи по ліквідації виявлених недоліків та порушень, а Чернігівському обласному управлінню автотранспорту доручено посилити контроль за фінансово-господарською діяльністю підвідомчих організацій.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— У нього що, радикуліт?
— Ні, в посаді понизили.

Сатиричний дріб

Гнатів син навчався на двійки,
Затівав у класі бійки.
Викликали в школу Гната:
— Треба з сином працювати!
— Що подіш! — мовив тато. —
Він у жінку вдався, клятий!
Врешті сина похвалили —
І гукає Гнат щосили:
— Бач, яке: іще зелене,
А характером — у мене!

СПАДКОВІСТЬ

УСЕ ВРАХОВАНО

ЦІНІТЕЛЬ КРАСИ

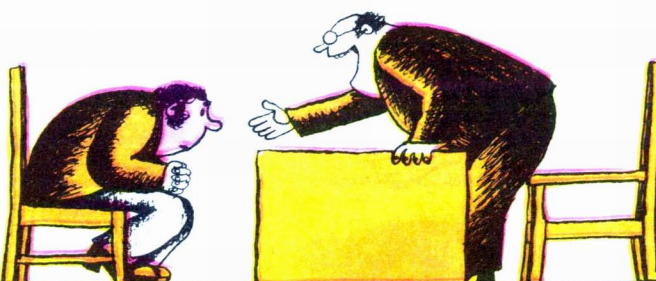
— Ура! Я в цьому місяці женюсь! —
Синочок-студент приємно вразив тата.
— Ого!.. А жить на що?
— Та переб'юсь:
Моя стипендія та плюс твоя зарплата.

Кіт закохався у пташиний спів
І Солов'я послухать захотів.
Підкрався до куща і слуха —
Заплющив очі, нашорошив вуха...
— Ну і співак! Ну й голосний!
Та ще ж до того, видно, і смачний..

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
на Хмельниччині.

— Одне слово — рильце в пушку! Але без жодної судимості. Молодець! Саме такий працівник нам і потрібний.

— Де ж міндобрива поділися?
— А ви у них запитайте.

СКІЛЬКИ МОЖНА НАГАДУВАТИ?!

Широ кажучи, вже набридло. Адже не раз писали про це, не раз попереджали: бійтеся аферистів! А вони, бач, знову. Наче то не мислячі «гомо сапієнси» діють, а якісь бездумні карасі, котрі, незважаючи на сумний досвід інших, відчайдушно кидаються на легку здобич та потрапляють на гачок, з усіма, як той казав, впливаючими звідти наслідками.

І я, мабуть, цього разу не брався б іще раз за перо, якби ця історія не мала певних особливостей.

Ні, ні, Світлана Малгожитович нічим особливим не відрізнялася від інших шахраїв, які діяли до неї. Так само, як і її попередники, ніде не працювала, так само зовні мала неймовірно діловий вигляд, так само чарувала всіх напрохуд наївними очима. І метод її ніякою оригінальністю не відзначався. Так само, як і інші аферисти, підшукувала жертву, так само запевняла, що може через знайомих відповідальних працівників міськради зробити (за відповідну платню, зрозуміло) квартиру, так само вимантачувала значні суми грошей і поштовала своїх клієнтів у дурні.

А особливим у цій історії є хіба те, що Світлана Юріївна дуже спокійно діяла протягом кількох років, що за цей час на її гачок клюнули десятки мешканців Львова та області. Коли відчула, що самій уже важко підшукувати клієнтів, то залучила до справи комісіонерів-посередників Оресту Станіславівну Зарембу та Олександру Петрівну Кузьмину. І «фірма» розгорнула свою діяльність з новою силою.

Іноді, щоправда, Світлана Малгожитович урізноманітнювала версію і брала гроші ніби для сплати якогось своїм знайомим за кооперативну квартиру, від якої ті буцімто відмовилися. Так і сяк виманяла в людей понад сто тисяч карбованців.

Бо ж давали неабиякі суми. Перукарка Лариса Тишко вручила Світлані 3000 карбованців, радіомеханік Микола Приблуда — 4000. Стільки ж дав вантажник фірми «Меблі» Микола Кобалюх. Комсомолец Юрій Бертенев та його дружина Ольга Яшина, теж комсомолка, завідувача бібліотекою Будинку актора, віддали Світлані Юріївні по чотири з половиною тисячі, фасувальниця аптеки № 34 Євгенія Федик — сім тисяч, а її колега Марія Дейнека — усі десять.

І ще особливість даної історії полягає в тому, що цього разу обманутим не поспівчували як жертвам афери, а нарешті притягнули і їх до кримінальної відповідальності — як таких, що давали хабарі.

Це, звичайно, справедливо. Та мене знову ж таки зацікавило чисто психологічне: ну, чому все-таки вони, переважно люди з середньою і навіть незакінченою вищою освітою, так легко повірили, що якась невідома їм, сказати б, особа з вулиці може влаштувати квартиру, обійшовши чергу і закон?

Мимохідь подумав: а чи не дізналися вони, бува, про Погорелова? Так, так, про того самого Віктора

Володимировича Погорелова, котрий працював старшим інспектором відділу обліку та розподілу житлової площі Ужгородського міськвиконкому. Погорелов, щоправда, погорів. Але перед цим він, узявши від шофера Степана Шпонтака тисячу карбованців, зумів незаконно оформити тому ордер на двокімнатну кооперативну квартиру. А заступницю бухгалтера і, до речі, голову місцевому профспілки ресторану «Верховина» Марію Багіну за 500 крб. зумів поставити в чергу на будівництво кооперативної квартири.

Та наврод, подумав я собі, чутки про Погорелова змогли так швидко перелетіти через карпатські перевали з Ужгорода аж до Львова. Мабуть, швидше дізналися заповзяті львів'яни про діяльність Шестакова.

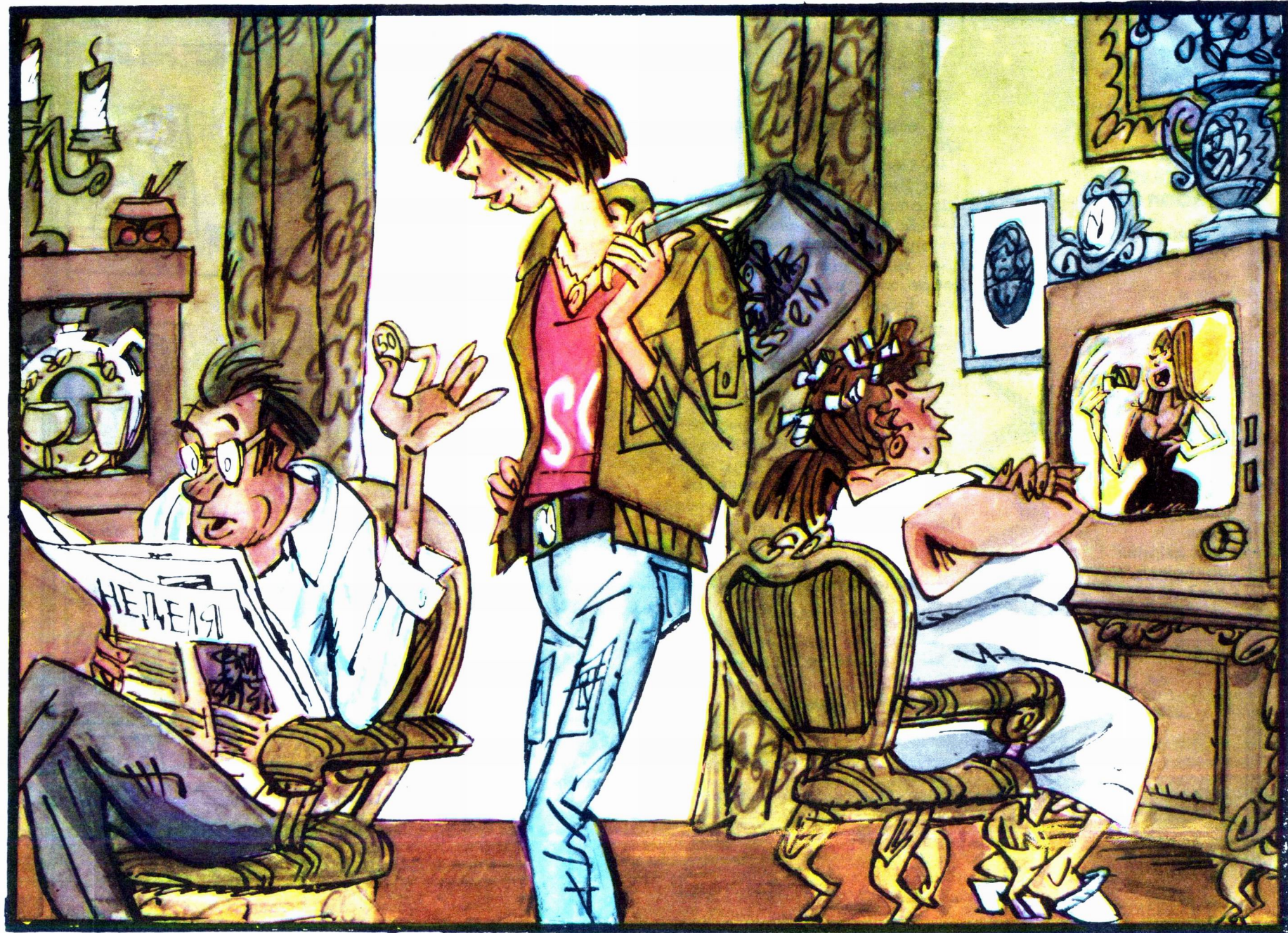
Ілля Іванович Шестаков працював таким же інспектором у такому ж відділі, як і Погорелов, тільки не в Ужгородському, а в Івано-Франківському міськвиконкомі. Єднало їх таке, що в обох відділах існували однакові або, принаймні, дуже схожі неприємності, коли інспекторові було вільно та безконтрольно вершити усілякі недобрі справи. Завдяки тим неприємностям, яких протягом довгого часу чомусь не помічали керівники міськвиконкомів, Шестаков зумів кількох чоловік самовільно та незаконно вписати в чергу на кооперативне будівництво. За це одержав від офіціантки ресторану «Київ» Л. Барабаш п'ятсот карбованців, від працівниці ошадкаси Н. Філик — шістьсот, а від її колеги й подруги М. Кухар — тисячу. По тисячі вручили інспекторові інженери одного заводу І. Семеншин та С. Білей. Останніх він не лише вписав у чергу, а, вважаючи, що черга — це група людей, які прагнуть пройти без черги, ще й переставив їх на кілька сот номерів уперед.

Як ви, шановний читачу, вже здогадалися, малосимпатичні дії обох інспекторів викрито. Але чутки, чутки... Вони ж, кляті, не сидять на місці, а повзуть — і через гірські перевали з Ужгорода, і рівниною з Івано-Франківська. Отож цілком можливо, що вони долинули та вплинули на декого з хибнодухих львів'ян, які й стали клієнтами Світлани Малгожитович.

Бо ж усе на світі взаємозв'язано...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Львів — Ужгород —
Івано-Франківськ.

— Зовсім ти, батьку, від життя відстав. Мені вже не на морозиво треба, а на пляшку.

ГУМОРЕСКА

У Недримайлівській середній школі саме йшов урок під такою назвою. Вчителька молодших класів Льоля Марківна, як диригент, керувала хором юних голосів:

— Тільки не разом, діти! Відповідайте по одному.

— Валю-підлиза, як її називали в класі, гицала нетерпляче на парті, як норовисте лош, що з місця рветься в галоп, і дерла руку вгору.

— Ким ти хочеш бути, Валю?

— Я хочу бути вчителькою. Щоб, як Льоля Марківна, вчити малих дітей. У мене всі будуть вчитися на «чотири» і «п'ять».

— Добре, сидай, Валю. А ти, Оксанко?

— А я хочу бути... хочу бути лікарем. Хочу

винайти такі таблетки, щоб мама не плакала, коли татко додому п'яний приходить...

— Гаразд, А Петрик?

— Трактористом! Як мій дядько Степан у колгоспі. Виросту — поїду до нього в село, оратиму трактором.

Льоля Марківна глянула в план, який вона назвала «Будемо космонавтами», розчаровано зітхнула.

— Він добрий. І плаче, як із нього впадуть. І людину не переїде.

— Сядь. Дівчата конюхами не бувають. Космонавтами бувають, капітанами кораблів, штурманами, а не конюхами. В тебе якісь архаїчні погляди на життя. Скажеш мамі, щоб прийшла на батьківські збори. Й ти, Яринко, також...

— Усі діти як діти, а ваша якась... Наче з Місяця... — говорила Льоля Марківна після батьківських зборів. — Ну, навіщо їй той конюх? І де вона їх взагалі — тих коней і конюхів — бачила?

— Та в діда ж під час канікул, — сказала Оленчина мати. — Й на безтарці їздила, і навіть одного разу верхи на коні.

— Але ж, сподіваюся, ви не думаєте, що ваша дочка все життя на безтарці їздитиме? — зауважила Льоля Марківна і перевела погляд на Яринчину матір. — А ваша! Це ж просто жах: лише у третьому класі, а вже хоче бути мамою. Що ж із неї до десятого вийде?!

— А хіба що? — злякано запитала мама. — Вона ж така тиха, добра, лагідна, з малюками у дворі любить гратися...

— Хай собі грається, але ж і над мріями треба працювати, — осудливо заявила Льоля Марківна. — І ви — батьки — повинні спрямувати своїх дітей на справжні мрії. На високі і романтичні мрії. — Льоля Марківна узяла зі столу свій план «Будемо космонавтами» і, ще раз осудливо глянувши на пригнічених мам, пішла з класу.

Евген КОЛОДІЙЧУК.

м. Київ.

Павло
МАРЦИНОВИЧ

ЗУСТРІЧ З УДАВОМ У ЗООПАРКУ

У клубок
скрутивсь
удав,
але я
його
впізнав.

Наш двірник,
удава взявши,
поливає
квіти
завше!

Це ж тебе
колись,
удав,
нам двірник
піддержав
дав?

Переклав
з білоруської
Богдан ЧАЛИЙ.

З У Б

У ведмежатка Косолапка розболівся
зуб.

— Ой-ой! Ох-ох! — стогнав він.

— Дуже болить? — запитував брат
Криволапко.

— Болить... трошки.

Подумав Криволапко й запропонував:
— Знаєш що — сходи до дятла. Він
добре зуби вириває.

— Б-боюсь.

— Чого?

— Виривати.

— Дивак. Дятел рватиме, а ти сиди-
меш.

Зітхнув Косолапко й сказав:

— Добре. Тільки ходімо разом.

Пішли. Зайшов Косолапко до дятла в
хатку, а за хвилину пролунав крик, і
ведмедик вилетів на вулицю.

— Ну, що? — питає Криволапко. —
Легше стало?

— Легше.

— А чому ти кричав?

— А це не я, — сказав Косолапко.

— А хто ж?

— Дятел.

— Зуб же твій. Чому ж дятел?

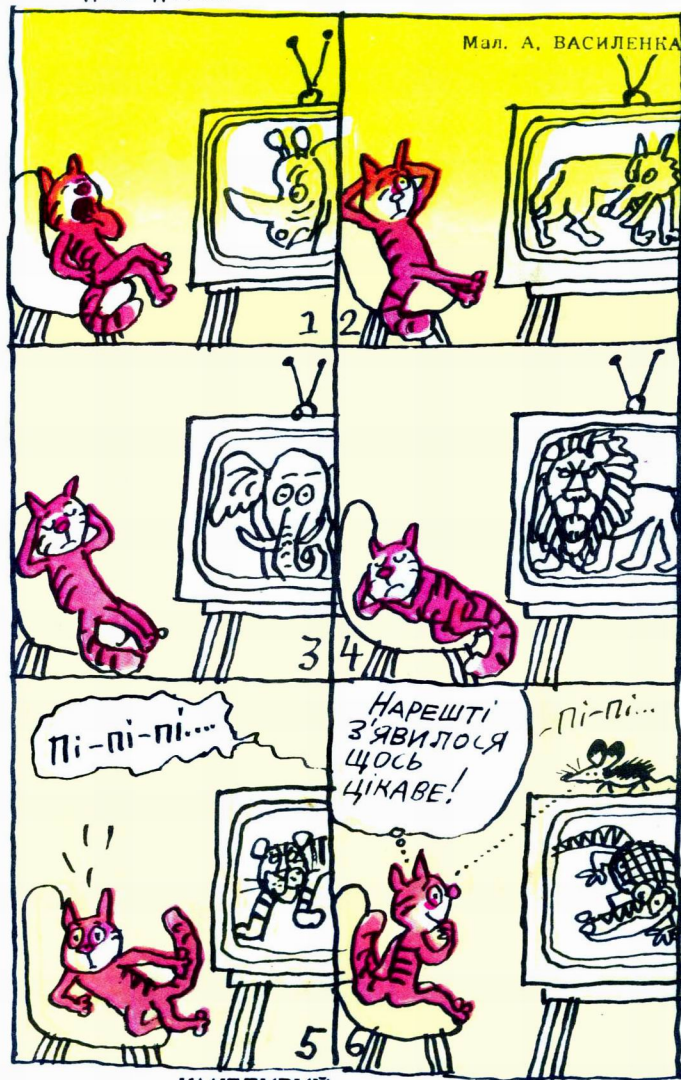
— А я його за ніс укусив.

— А зуб де?

Ведмедик відкрив рот:

— А ось він.

Вас. БИРЮКОВ.

КМІТЛИВИЙ

Вчитель. Скільки годин має
доба?

Учень. Двадцять дві.

Вчитель. Яким же це чином?

Учень. Ви ж самі недавно
казали, що день тепер став
коротшим на дві години.

ПРИЧИНА

— Васильку! — просить та-
то. — Коли виконаєш домаш-
ні завдання, візьми цього ли-
ста і вкинь у поштову скринь-
ку.

Наступного дня тато питає:

— Ти вкинув учора листа?

— А я, таточку, вчора до-
машніх завдань не виконав...

П. КАЗАНІВСЬКИЙ.

ХТО ВИНЕН!

Сіру кицю

Киця біла

Серед вулиці зустріла.

— Ну й бруднуля, нечупара,

Ти неначе сіра хмара.

Не дружитиму з тобою —

Сірою такою!

Чорну кицю

Киця біла

Серед вулиці зустріла.

— Ну і чорна, подивіться! —

Знов те саме біла киця:

— Не дружитиму з тобою —

Чорною такою!

Киці чорні,

Киці сірі

Між собою друзі щирі.

Тільки біла —

Все одна.

Винен хто?

САМА ВОНА.

В. КИРИЛЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

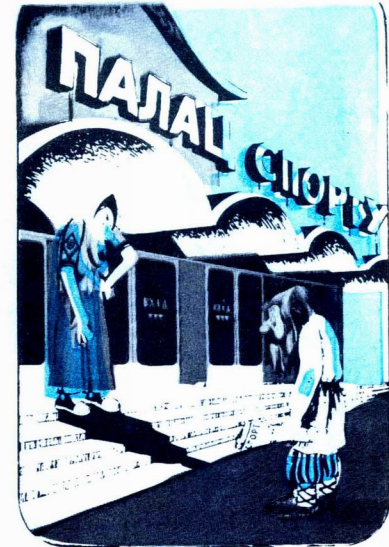

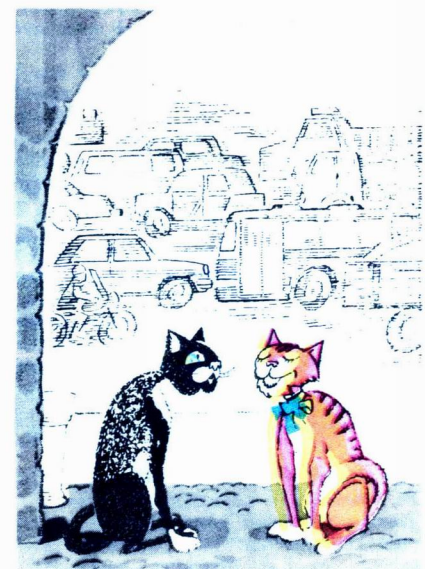
номера. Сердечно вітаємо наших побратимів і вміщуємо добірку малюнків із журналу «Чаян».

Мал. В. ЛУГВИНЕВА

— Дурень ти, недотепа, хіба я такий у золотої рибики палац просила?

— Хочешь, заради тебе я зараз зупиню весь рух?

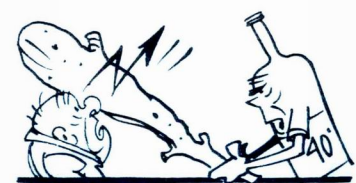

Родни усминки

ВИПРАВДАЛАСЬ

— Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-
ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-
ку! Ку-ку! Ку-ку! Ку-ку!... Якщо ки-
неш горілку пити!

Повідомив М. А. НИКИТЕНКО
з м. Житомира.

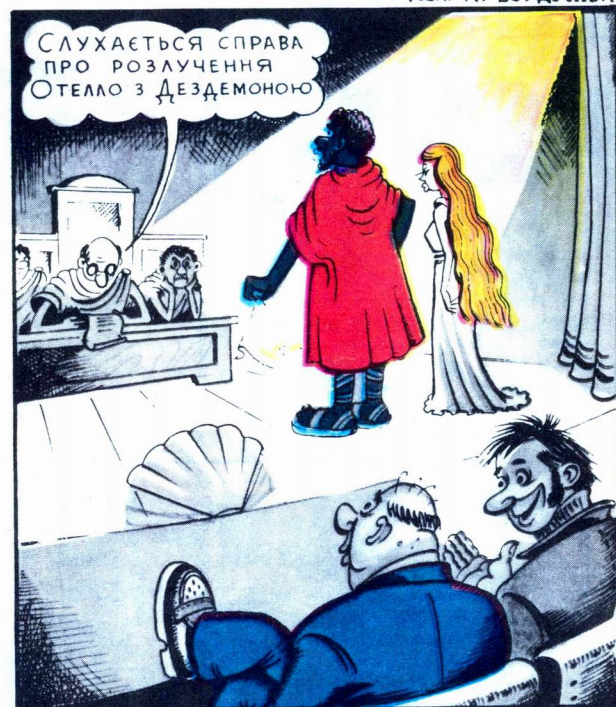
— Казав йому: не женися на спортсменці!

Дали перцю!

«Цікаво, чи куштує директор Сквирського об'єднання громадського харчування вироби підпорядкованих йому закладів! — писали Перцеві жителі м. Сквирі Київської області. — Ми, наприклад, і хотіли б їх куштувати, але дуже вже вони не смачні, а часто — й неякісні...»

На прохання редакції цього листа перевірила Київська облспоживспілка. Як повідомив заступник голови правління В. Н. Ковтуненко, в об'єднанні було проведено ревізію господарсько-фінансової діяльності. Викрито ряд серйозних недоліків.

За результатами перевірки звільнено з роботи завскладом Бабич Н. А. та продавця магазину «Кулінарія» Миронюк А. А. На ряд працівників об'єднання зроблено грошові нарахування на суму 5604 крб. Директорові об'єднання І. Я. Луцькому, його заступникові Очалюк А. Д. і старшому бухгалтеру Фартушній З. М. оголошено суворі догани. Матеріали документальної ревізії передано районній прокуратурі.

— Ми вирішили трохи змінити кінцівку трагедії Шекспіра.

Пребагато місця в мисливських оповідах відведено полюванню на дика, або, як його ще називають, вепра, але розповіли про нього, клянусь вам, ще далеко не все. Така це вже незвичайна звірина.

В одному з мальовничих районних центрів, розташованих у лісових Карпатах, як і годиться, є всі районні організації, в тому числі райфінвідділ. Одного осіннього дня заманулося його завідувачу — Богдану Михайловичу — вполювати дика, щоб скуштувати дармової свинини. Дружина, хоч і похлила була, схвально поставилась до цього заходу, згадавши, що Василь Кирилович з заготконтори минулого року вполював величезного кабана і цілу зиму ласував дичиною.

Про романтику полювання дружина не згадувала, вона тільки зауважила: «Дивись, Богдане, щоб не вскочив у халепу!» Перед вихідним Богдан Михайлович закликав до кабінету чотирьох підлеглих чоловічої статі і запропонував полювання на дика. Ті з великим ентузіазмом схвалили цю ідею, особливо інспектор по державних прибутках.

— Богдане Михайловичу, я знаю кабанячі місця! Ой, і багато їх розплодилось, бульбу, як плугом, риють. Це мені розповідав колгоспний сторож, що спостерігав їх у місячну ніч. Правда, місцевість гориста, поросла сосняком, ходити важко, зате не одного дика вполюємо.

Поїхали у перший же вихідний. Перед виходом у загін лісничий перевіряв ліцензію і ґрунтовно проінструктував, як себе поводити на полюванні, попередивши, що вепр — звір сильний, дуже обережний і дуже небезпечний, особливо — поранений. Полювали цілий день, перетинали горби, такі хащі, що можна було вигнати й самого дідька, але жодної дичини не бачили, крім трьох зайців, що промчали блискавкою і зникли в гушавині.

Всі були стомлені до нестями, ледве пересовували ноги, вже кінчався день, падали сутінки. І Богдан Михайлович запропонував зробити останню загінку. І що ж ви думаєте? Уже в кінці алеї з густого сосняка, майже під селом, вискочив кабанюка кілограмів на двісті. Пощастило двом мисливцям вцілити, а останній вдалий постріл зробив сам Богдан Михайлович, і дик, пробігши з п'ятдесят метрів, сконав.

[Мисливська історія]

Мисливським радощам не було меж. Верхи сідали на звіра, заглядали в пащу, виміряли ікла, а потім підхопили трофей і потягли на галявину. Як годиться, відсвіжували і розподілили по-братськи.

Вранці з десяти димарів прикарпатського містечка потягло запахом смаженої свинки. Хтось смажив шашлики, хтось бігос, хтось шинки.

Добре поспідавши веприною, гордо прямував Богдан Михайлович на роботу. Із зустрічними вітався ледве помітним кивком голови, а в установі при зустрічі з учасниками вчорашньої експедиції притискував вказівним пальцем вуста:

— Тсс! На наступний вихідний готуйтеся, ще раз поїдемо!

А в другій половині дня подзвонив прокурор і попросив Богдана Михайловича негайно зайти до нього. Привітавшись, запитав:

— То це ви вчора, Богдане Михайловичу, полювали в горах?

— Еге ж. Ще й як нам пощастило!

— А ви знаєте, Богдане Михайловичу, що той кабан — я підкреслюю кабан, не вепр — з свиноферми колгоспу «Червона зірка»? Ось щойно був у мене бригадир і скаржився на вас.

Обличчя Богдана Михайловича скривилося, немов би він хльбнув оцту. Завідуючий схопився з місця, наче на їжака сів, і розгублено до прокурора:

— Так він же чорний!

— Так, то така угорська порода, хіба ви не знали?

Богдана Михайловича кинуло в жар. Прокурор сердито подивився на нього і проголосив, як вирок на суді: «Негайно сплатити колгоспу вартість кабана, доки я не завів на вас справу і не доповім кому слід». Богдан Михайлович, навіть не попрощавшись, вискочив із кабінету прокурора і чимдуж подався до райфінвідділу.

Через п'ятнадцять хвилин у його кабінеті сиділи всі учасники полювання з усміхненими обличчями, сподіваючись на якісь радісні новини. Богдан Михайлович не примусив їх довго чекати:

— Ми вчора з вами вполювали свійського кабана з колгоспу «Червона зірка». Чи ви очманіли, що не могли відрізнити свійського від вепра? Зараз же приносьте по тридцятці. Доки прокурор не завів на всіх нас судової справи!

Де й дівся веселий настрій. Хтось здивовано мовив:

— Та як же це? Він був чорний, ми ж на ньому з Григорієм Романовичем сиділи? А чому з кожного? Ми ж не стріляли, увесь час були в загоні, — заперечив рахівник Скиба.

— То ви ще й торгуєтесь зі мною? А пайку свою одержав кожний?

Проклинаючи в думці вчорашнє полювання і його організатора, бідолашні мисливці кинулись по гроші. До кінця робочого дня зібрали гроші, сплатили бригадирові колгоспу та ще й просили його мовчати.

...А через два дні бригадир з колгоспу «Червона зірка» зайшов до Богдана Михайловича і, озирнувшись, чи немає нікого, пошепки повідомив:

— Ви знаєте, Богдане Михайловичу, наш гуляка знайшовся. А ви вполювали таки справжнього вепра.

Микола ТОМЕНКО.

Коли в робочий кабінет конгресмена Блейка у Вашингтоні звійшов відвідувач із характерною східною зовнішністю, слуга народу, всупереч поширеній думці, що гроші не пахнуть, виразно відчув їх запах. Відвідувач був одягнений у бездоганну трійку, на краватці сяяв солідний діамант. Промокнувши носовичком спітнілий від хвилювання лоб і пещену борідку, відвідувач, не гайуючи дорогоцінних хвилин на передмову, одразу ж приступив до діла.

— Вельмишановний містер Блейк, я особистий адвокат шейха... — відвідувач шанобливо прошепотів ім'я свого повелителя і назву арабської країни, із якої оце прибув. — Великі багатства мого хазяїна, хай продовжить аллах його дні! Але велика й заздрість людська. Смутні часи переживає наша країна, зріють змови, пахне революцією. У нас на Сході є приказка: той, хто їде верхи на верблюдах, не боїться, що його покусують собаки. Але погодьтеся, містер Блейк, що найкраще — це взагалі відправитися якнайдалі від собак і їх поганих зубів...

Конгресмен схвально кивнув головою.

— У вашій владі, о високоповажний містер Блейк, — продовжував власник бездоганної трійки, коштовного діаманта і виплеканої борідки — допомогти моему хазяїнові, який усього тільки бажає переселитися в Америку. Бракує тільки мізерії — отримати американське громадянство. Для вас це суцзя дрібничка. Ви такі впливові — хай подвоїть аллах число ваших виборців! І ще один дріб'язок — допомогти моему хазяїнові придбати для підробітку парочку аеродромів чи, принаймні, дюжину готелів або казино. Бажано першокласних. Де-небудь у Лас-Вегасі, наприклад. Вибачте, що ми турбуємо вас такими дрібничками. Але велика щедрість мого хазяїна, і для своїх доброзичливців він не пошкодує нічого...

«Скільки?» — запитали голубі очі конгресмена Блейка.

— П'ятдесят тисяч доларів як один цент, — випалив відвідувач. Діамант на його галстуку наче б підморгував Блейкові: погоджуйтеся, містере, не зволікайте часу, бо прогавите шанс.

Але конгресмен Блейк був не із тієї породи людей, що здатні просто так собі час зволікати. Він засвоїв із дитинства, що час — це гроші... Багатозначне мовчання конгресмена адвоката шейха зрозумів правильно.

— Вибачте, містер — приклав він руку до серця, — я обмовився. Шістдесят тисяч доларів як один цент.

Слуга народу прихильно усміхнувся.

— Ну що ж, будемо вважати це за аванс.

...Гроші були вручені в номері-люкс, який займав посланець шейха. Недбалім жестом — справа ж знайома! — Блейк кинув лачку купюр у елегантний чемоданчик і клацнув замками.

— Передайте своєму патрону, що він уже стопроцентний американець. Решта — потім. Гуд бай. Саям алейкум.

— Ма ассалам.

...Воістину безмежна людська підступність. Нещасний містер Блейк! Скільки всліяжких темних обороток облагодив він на своєму віку. І все з рук сходило. А тут отак уклепався! Голими руками дозволив себе взяти!

Таке й у страшному сні не присягнешь: сцена передачі хабара в палас-готелі була записана на відеоманітофонну плівку. І ким же?! Агентами Федерального бюро розслідувань, якому заблаглося випробувати на чесність депутатів американського парламенту. Зрозуміло, що й добродій із пещеною борідкою, який так блискуче зіграв роль адвоката шейха, теж був агентом ФБР...

Сенсація! Преса захлиналася од праведного обурення: хабарники в конгресі, цій цитаделі стерильної чесності і моральної чистоти. Корупція серед батьків народу!.. З чийось уст зірвалася вимога створити спеціальну дисциплінарну комісію, яка зайнялася б справою про хабарі в конгресі.

Але...

У приміщенні на Пенсільванія-авеню у Вашингтоні було душно, незважаючи на включені кондиціонери. Відомий нам агент із східною зовнішністю очікував виклику до боса. Одягнений він був скромніше, ніж на побаченнях із Блейком.

Бос поважно сидів у кріслі.

— Влаштувайся, старий, — махнув він рукою на крісло напроти. — У

мене для тебе дві новинки — гарна і погана. З якої починати?

— Краще з гарної.

— Начальство задоволене проведенням тобою операцією. Ти зіграв свою роль краще якого-небудь Марлона Брандо. Твою роботу вирішено відзначити. Від душі поздоровляю, старий... Тепер менш приємна новина. Через нашу операцію заварилася каша, яку треба розжувати. Наше відомство звинувачують у незаконних діях, нам погрожують. Там, — він показав пальцем на стелю, — знялася буча, шукають винних...

— На Сході кажуть: верблюди б'ються, а страждає блоха.

— Облиш свої недоладні приказки, — скривився бос. — Справа серйозна, ніж ти думаєш. Мене уповноважили передати, що за операцію з хабарами ти звільнений. Прийми мої щирі співчуття. До речі, а чому б тобі не поспробувати свої сили в кіно?!

На цьому, як мовиться, інцидент був вичерпаний. Винуватців покарали. Очищена від бруду репутація Блейка, знову засяяла непорочною чистотою, як новенький долар...

Щоб ніхто не запідозрив автора у надмірній фантазії, скажемо, що ім'я містера Блейка — це така фантазія автора. Що ж до іншого, то під час проведеної агентами ФБР операції під кодовою назвою «Араб сьем»

(«Арабські гроші») на хабарництві були зловлені депутати американського конгресу Р. Келлі, Дж. Дженріт, Дж. Мерфі, Ф. Томпсон, Дж. Мерта, Л. Ледерер, М. Майєрс, Г. Уільямс та інші. А в результаті скандалу, що розгорівся на «верхньому поверсі» Америки, посипалося ще стільки запламлених корупцією імен, що, аби їх усіх тут перерахувати, потрібно було б пожертвувати солідною журнальною площею. Тінь упала на самого президента.

Так що автор узяв вигадане прізвище для зручності і з чисто дипломатичних міркувань — аби не кидати тіні на американську демократію і її апостолів. Бо ж, як відомо, вони — чисті та непорочні. В чім і самі оце іще раз можете переконатися.

Володимир ЛАПСЬКИЙ.

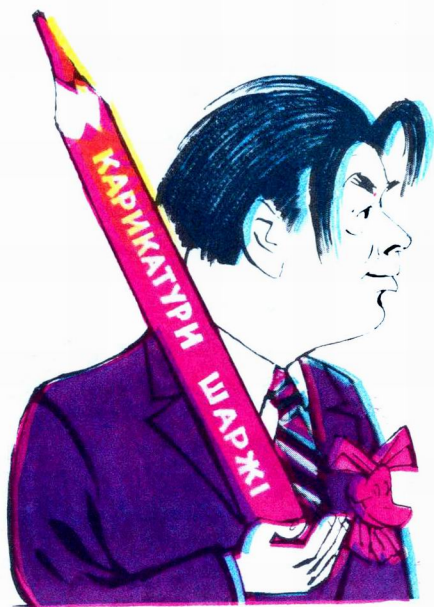
Мал. КУКРИНІКСИ

КУКРИНІКСИ 79

Гойдалка — то для дітей забава. Але в данім разі — інша справа: В данім разі — річ то безперечно — Гойдалочка — штука небезпечна.

Указом Президії Верховної Ради УРСР за багаторічну, плідотворну роботу в радянській пресі та заслуги в розвитку політичної сатири художникові-карикуристу редакції журналу «Перець» Анатолієві Арутюнянцу присвоєно почесне звання заслуженого художника Української РСР.

Арутюнянц (між друзями ж — Арут)
Шпигає погань, тішить чесний люд.
Отож його й відзначено за труд...
Ну, що ще сказати можна тут?!
Хіба лиш те, що він — щоб я так жив! —
Заслуженого — чесно заслужив!

Дружній шарж В. Гливенка.
Текст Д. Молякевича.

Літературна пародія

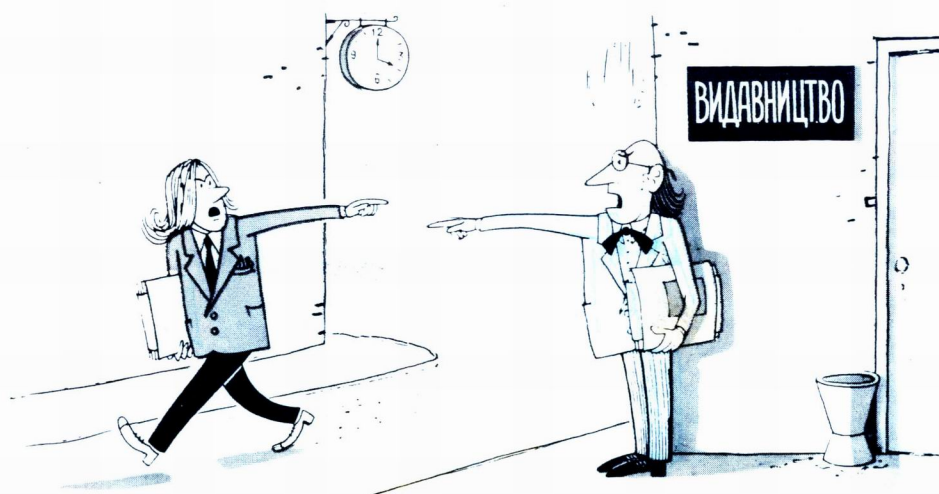
ВЕСЕЛА МЕДИЦИНА

Обстукав його лікар стетоскопом...
Обстукав лікар жінку стетоскопом...
(Петро РЕБРО. «Гаряча прокатка», 1979).

Обстукав лікар жінку стетоскопом,
А нутроці обслунав молотком,
Ланцетом зміряв пульс і тиск під лобом,
Термометром у ногу априкнув бром.
Оскільки жінка чула тугувато,
То лікар (позитивний це типаж!)
Йй виписав для вуха супінатор,
А шию всю заправив у бандаж,
Затим почав обстежувати очі
Стареньким апаратом Реворочі...
Щоб не поплутав біс тебе лукавий,
Вивчай усе, раз взявся за перо,
Бо, бач, як — з ніг на голову поставив!
Ні-ні, не так — поставив на... ребро!

Михайло ВОВК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Співавтор!
— Від співавтора чую!

ДРУЖЕ! Перець!

Кілька років тому на околиці Хмельницького в районі вулиць Вишневої і Городньої розпочалося загадкове будівництво: потужна землерийна техніка заходила копати довгий, широкий і глибокий котлован, не менш потужні грузовики навозили залізобетонних труб і кілець. Я називаю будівництво «загадковим», бо досі ми не знаємо, що ж то мало бути, оскільки ніякі роботи давно не ведуться. Невже в нашої міськради стільки коштів, що їх можна буквально закопувати в землю!

П. КОКОШКО,
інвалід Великої Вітчизняної війни.

* * *

Коли мені сказав мій сусід, що на деяких автовокзалах завелися нечисті, я розсміявся. І даремно. Бо невдовзі переконався, що сусід мав рацію...

Було це 4-го квітня цього року на Харківському автовокзалі. До прибуття автобуса «Ворошиловград — Полтава» залишалося десять хвилин. Касирка весь час чомусь ховала свої очі... Вокзальне радіо, яке перед тим багаторазово і привітно запрошувало бажаючих купувати квитки на автобуси різних напрямків, тепер немов заніміло... А на подвір'ї автобуси прибували й відбували незаповненими, хоч пасажирів було більш ніж треба.

Ось і наш автобус за номером ВГП 47-82. Полічивши вільні місця, біжу в диспетчерську. Там троє про щось таємниче домовляються. Попередив: «Якщо не продасте квитки на всі вільні місця, нарікайте на себе». Подивилися на мене, як на дивака. Все ж мені дісталося «останнє» місце. Що було далі! Вільних місць у салоні виявилось аж сім. Місця ці зайняли пасажирки, що підстерігали автобус саме на «абсолютно забороненій зупинці». Після виїзду з міста один із водіїв став звично збирати гроші...

Точнісінько така ж історія повторилася з автобусом ПОМ 50-98, який ішов 5-го травня з Полтави до Харкова. А потім ще і ще...

Отака нечиста сила завелася. І як з нею боротися!

О. ЧУГУЙ,
доцент Харківського державного університету.

* * *

Як ти гадаєш, для чого випускаються вантажні автомобілі! Для того, щоб перевозити вантажі! Правильно, ми теж так думаємо. Саме з цією метою ми й придбали у листопаді минулого року в Донецькому обласному об'єднанні по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства авто тягач. КамАЗ-5410. Але як придбали та поставили під парканом, то так і досі він там стоїть. Може, подумав, Перце, що нам перевозити нічого! Навпаки, задихаємося без транспорту. І в той же час потужної машини не використовуємо.

Річ у тім, що, продавши її, вищезгадане об'єднання «забуло» виділити до неї напівприцеп. І ось уже протягом двох років ми чуємо звідти тільки обіцянки. Може, керівництво об'єднання думає, що вантажні автомобілі випускаються тільки для того, щоб торгувати ними!

А ось що відповів нам заступник голови Держкомсільгосптехніки УРСР тов. Карпинський: за фондами 1978 року сільському господарству республіки зменшено поставки напівприцепів цієї серії, але «при позитивному вирішенні цього питання в 1979—1980 рр. Ваше прохання буде задоволено».

А що, як вирішення буде негативним! То так і стоятиме машина потужністю 210 кінських сил під парканом! Чи, може, товариші з Держкомсільгосптехніки порадять нам використовувати її як легковий автомобіль для веселих прогулянок!

А. СУГОНЯК, Н. ШАГОВ, В. НИЖНИКОВСЬКИЙ — члени групи народного контролю Першотравневої птахофабрики.

Володарський район на Донеччині.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Книга скарг.

★ Майже рік мовчали гучномовці у будинках жителів села Новопетрівського, а керівники Новоодеського райвузла зв'язку лише обіцяли вжити заходів. Про це писалося у замітці «Заходів вжито», вміщеній у № 6 журналу.

Після виступу Перця головний інженер Миколаївського обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. П. Пихтін повідомив, що нині ремонт закінчено й усі радіоточки в селі працюють.

★ У замітці «Обід тривалістю півроку» (№ 9 журналу) розповідалося про те, як у жовтні минулого року по провулку Воронцовському, у місті Кіровограді, прорвало водопровідну трубу. Тільки в грудні майстри аварійної служби виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства прибули на місце аварії, відключили водопровід і поїхали собі, а жителі провулка залишилися без води.

Начальник Кіровоградського обласного виробничого об'єднання водопровідно-каналізаційного господарства «Дніпро — Кіровоград» А. А. Ткач

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

на цей виступ Перця відповів, що роботи по заміні водопроводу виконано: тепер жителі провулка забезпечуються водою безперебійно.

★ Про те, що автобуси на маршруті Помічна — Піщаний Брід курсують нерегулярно, графік руху часто зривається, а пасажирів можуть висадити, не довівши їх до кінцевої зупинки, писалося в одному з листів до Перця.

Заступник начальника Кіровоградського обласного управління автомобільного транспорту В. Г. Хоменко повідомив, що при перевірці факти підтвердились. Перебої в роботі автобусів на згаданому маршруті були допущені з вини начальника Помічнянської автоколонії Добровеличківського автопідприємства 10034 т. Кондратенка, який недостатньо контролював роботу автобусів на маршрутах. За вказані недоліки т. Кондратенка з посади начальника автоколонії звільнено.

★ Минуло вже півроку, як у місті Тернополі по вулиці Бугайченка № 6 заселили дев'ятиповерховий будинок, а ліфти досі не працюють. Про це писалося у листі мешканців цього будинку.

Як повідомив голова виконкому Тернопільської міськради І. Н. Кородюк, такий факт дійсно мав місце, бо не було службового приміщення для ліфтерів. У даний час це питання вирішено і ліфти в будинку працюють.

★ В одному з листів, що надійшов до редакції, автори скаргилися на те, що в Казанківському райунівермазі (Миколаївщина) не дотримуються розпорядку робочого дня, часто окремі відділи бувають закриті.

Голова правління Казанківського районного споживчого товариства В. М. Коптев повідомив редакцію, що цю скаргу було обговорено на зборах колективу райунівермагу. За незадовільну роботу директора райунівермагу Волянського Л. Я. з його посади звільнено. Правління районного споживчого товариства встановило контроль за роботою райунівермагу.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 17 (1083)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01. 08. 80. Підписано до друку 19. 08. 80. БФ 10830. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03892. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Американська преса всіляко розхваляє кривавого чилійського диктатора Піночета, величаючи його «великим гуманістом», «демократом», «миролюбцем».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Чорного кобеля не відмити добіла

Марні старання американських косметологів.